

„'t Is anders! U hebt gelijk, voor u zou 't véél erger zijn.”

„Als ik moest sterven, dan hadden mijn jongens alles verloren en dat gemis is voor zulk jong goedje onoverkomelijk, maar voor me zelve . . . 'k ben 't al tamelijk eens met hiernamaals!”

Haar toon is alweer schertsend, want vóór alles, ze mag hem niet bedroeven of zwaarmoedig stemmen. Ze hervat haar arbeid van straks en na enk'le minuten is het bloemstuk gereed. Dan een sierlijk lint om den voet gestrikt, nog eens verplaatst, een tikje rechts of links, en eindelijk is ze voldaan.

Een oogenblik sluimert hij en nu zet zij zich aan een kleine tafel bij 't raam en vervolgt haar handwerk. Langdurige rust is haar niet gegund, 't onverbiddelijke van zijn kwaal gedooft dat niet en ze is dan ook alweer gereed, helpt hem met een woord van kalmte en deelneming door de benauwde oogenblikken heen, en als de hoest hem verlaat legt ze hem neer, zooals ze haar jongen of meisje ter ruste brengt.

„Kunt u hier óók zien te werken?” — en hij steekt de hand uit naar den stoel bij zijn bed.

„Héél goed!” — en vlug haalt ze haar tafeltje en plaatst het voor zijn ledikant. Dan weer verder met haar arbeid; ze heeft geen discours.

„Weet u wel, dat 'k altijd nog „Allan Kardec” van u heb?”

O ja, ze weet het. „U kunt het houden zoo lang u wilt! Hebt u er nog in gelezen?”

„'t Lijkt me wonderlijk, maar toch mooi, — héél mooi!”

„Er is nog veel meer lectuur van dien aard en waarlijk door mannen geschreven, die wat beteekenen.”

„Dus u beweert, dat zelfs de wetenschap zich met spiritisme inlaat.”

„Dát kan ik u bewijzen!”

„Wilt u me voorlezen?” — vraagt hij zacht.

„Erg graag — maar 'k doe 't niet mooi.”

„Wie weet maakt ge nog een spiritist van me.”

't Zal u géén kwaad doen!” — en ze lacht zoo vroolijk, dat het verkwikkend op hem terugwerkt — „Want stel u voor, dat gij nog jaren te leven hebt, dan is er toch nog geen ongeluk gebeurd, al bent u tot de kennis van 't eeuwige leven gekomen.”

„Nee, dát kleinigheidje,” — zegt hij, nu ook vroolijk — „dat heb 'k nog niet geleerd, want in mijn kantoorboeken staat zoo iets niet. Misschien als er zoo'n bladzijde voor humaniteit in open was. — Zou dat er iets mee gemeen hebben?”

Warm gaat het bloed haar naar de wangen. Ze schaamt zich over haar onwellevende uiting van vroeger en heel bescheiden zegt ze:

„'k Was toen wat driftig. Och, de zorgen maken soms bitter. U moest het maar vergeten, mijnheer Van Voorst, want 'k geloof nu wel degelijk, dat die bladzijde in uw boek te vinden is, althans ik heb verplichting aan u.”

„Onzin!” — zegt hij — „Daarover spreken we nu niet.”

Iets later komt Eva binnen. Ze is moe — o, vreeselijk!